

שם התערוכה Concrete מבקש לעשות שימוש במשמעות הכפולה של המילה. האחת: קונקרטיט, מוחשי וממשי, והשנייה: בטון - חומר הבנייה המזוהה עם האדריכלות המודרניסטית. מבנים מודרניים מרבים לאכלס את עבודותיו של דוריאן גוטליב, אולם הקונקרטיט שלהם מוטלת בספק.

הכותרת "תצלום מטופל", המתארת את הפרקטיקה האמנותית בעבודות, מרמזת על מרחב פעולה שבו הדימוי המצולם משמש כנקודת מוצא וגם כחומר גלם ביד היוצר, בדומה לציור או פיסול. מניפולציות דיגיטליות הכוללות הכפלה, מחיקה והרכבה מחדש של אלמנטים אדריכליים, טקסטורות וסביבות עירוניות, כמו גם צילום חזיתי שטוח, חלונות אטומים והיעדר דלתות ועקבות אנושיים, מעקרות את המבנים מייעודם ותפקידם.

הצלמים ברנד והילה בכר (Becher) תיעדו באדיקות במשך עשרות שנים מבני תעשייה ברחבי אירופה וארה"ב ויצרו ארכיון צילומי טיפולוגי, שבו לכל מבנה שיוך היסטורי ופונקציונאלי ברור. גישתו הצילומית של גוטליב שונה בתכלית. מבני הציבור שהוא מצלם משוללים כל הקשר גיאוגרפי, היסטורי או תפקודי. להיפך, עבודותיו משוחררות מן המחויבות לאמת תיעודית כלשהי. שאלת האמת, המקום והזמן, נוכחת בעבודות באופן עקיף, כאמירה אירונית, מרומזת. אמינותו של הצילום ככלי תיעודי מוטלת תדיר בספק. המקום - ישראל, אירופה, שום מקום או כל מקום. הזמן, נחשף בסימני השחיקה המוטבעים במבנים: אריח חסר, סדק בקיר, כתם בלתי מזוהה, אך גם דרך מבט נוסטלגי אל דימויים הנשלפים מתוך הזיכרון הקולקטיבי. למשל תצלום של רצפת שומשום, אזכור לבית ישראלי, המוארת באלומה של אור ארץ ישראלי חזק, אלכסונית ובוהקת, השוברת את הגריד המודרניסטי של האריחים. נקודת המבט הצילומית מרוחקת, תמיד מן החוץ, כשל תייר המשוטט ברחובותיה של עיר זרה ומנוכרת, בחיפוש מתמיד אחר קרבה אנושית.

דוריאן גוטליב (נ. 1986) אמן רב תחומי המתמקד בצילום. בוגר תואר ראשון בהצטיינות מהמחלקה לצילום, בצלאל (2012) ותואר שני (MFA), בצלאל (2016). עבודותיו הוצגו במוזיאון הרצליה, מוזיאון הצילום בתל-חי, מוזיאון נחום גוטמן, CCA תל אביב, גלריה ברבור, פסטיבל הצילום הבינלאומי ועוד. זוכה פרס הצטיינות בצילום ע"ש לורין ומיטשל פרסר 2012. עבודותיו נמצאות באוספים ציבוריים ופרטיים ביניהם: מוזיאון הרצליה, מוזיאון נחום גוטמן, יגאל אהובי, סרג' תירוש, גדעון עפרת, מכון מנדל ואחרים. זוהי תערוכת היחיד הראשונה שלו בגלריה רוזנפלד.